

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobkyně: F R A G I L E, s. r. o.**, se sídlem Březno 12, Louny, PSČ 440 01, IČ: 267 06 041, zastoupené zmocněncem JUDr. Jiřím Vrbou, bytem Tábor, ul. Havanská 2812, PSČ 390 05, proti **žalovanému: K r a j s k é m u ú ř a d u Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Velká Hradební 3118/48, PSČ 400 02, za účasti osoby zúčastněné na řízení, a to: **SPRÁVA JEZŮ**, a. s., se sídlem v Praze 1 – Nové město, Václavské náměstí č. p. 808/66, IČ: 261 98 567, zastoupené JUDr. Václavem Vlkem, advokátem AK Moreno Vlk & Asociados, se sídlem v Praze 8, ul. Sokolská č. p. 22, PSČ 186 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2010, č. j. 3405/ZPZ/09/ODV-267.1, Ev. č. 208064/09,**

t a k t o :

- I. Žaloba se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkumu rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor životního prostředí a zemědělství, ze dne 12. 1. 2010, č. j. 3405/ZPZ/09/ODV-267.1, Ev. č. 208064/09, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Louny, odbor životního prostředí (dále jen „vodoprávní úřad“), ze dne 6. 10. 2009, sp. zn. MULN/10185/2008/OŽP/Nov, kterým bylo žalobkyni zrušeno podle ust. § 12 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vodní zákon“), povolení k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno na st. p. č. 1/19, 1/23, 1/25 a 1/26 na pravém břehu významného vodního toku Ohře v říčním kilometru 63,503 udělené rozhodnutím ze dne 25. 8. 2003, sp. zn. 2610/03ŽP-24-Nov. Současně se žalobkyně

domáhala, aby soud zrušil i rozhodnutí stavebního úřadu, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost uhradit jí náklady tohoto soudního řízení.

V žalobě uvedla, že vodoprávní úřad zahájil z moci úřední opatřením ze dne 14. 5. 2008 vodoprávní řízení o zrušení povolení s poukazem na ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona, když dle jeho zjištění pravomocně udělené povolení k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno žalobkyni není cca 4,5 roku od doby jeho vydání využíváno. Dále v opatření o zahájení vodoprávního řízení ze dne 14. 5. 2008 bylo uvedeno, že podle ust. § 49 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), se upouští od ústního jednání a místního šetření. Současně byla žalobkyně vyzvána, aby předložila důvody, pro které není povolení k nakládání s vodami cca 4,5 roku od doby jeho vydání využíváno, aniž by byla vodoprávním úřadem stanovena nějaká lhůta pro předložení těchto námitek. Na základě této skutečnosti žalobkyně odeslala dne 2. 6. 2008 vodoprávnímu úřadu vyjádření, v němž uvedla, že vodoprávnímu úřadu je známo, že žalobkyně požádala příslušný stavební úřad dne 11. 1. 2007 o vydání stavebního povolení na „Stavební úpravy malé vodní elektrárny Březno“ s tím, že v rámci těchto stavebních úprav byl dotčen pozemek parc. č. 1/24 k. ú. Březno u Loun v majetku společnosti SPRÁVA JEZŮ, a. s., Tento dotčený vlastník přitom s tímto stavem nejprve vyjádřil předběžný souhlas, ovšem v dalším řízení se vyjádřil zcela negativně, a proto muselo být od tohoto záměru upuštěno, když společnost SPRÁVA JEZŮ, a. s., dokonce začala usilovat o odnětí práva žalobkyni k nakládání s vodami pro vlastní záměr postavit na druhé straně jezu malou vodní elektrárnu na úkor žalobkyně. Následně stavební úřad usnesením ze dne 16. 1. 2008 zastavil stavební řízení ve věci „Stavební úpravy malé vodní elektrárny“, které žalovaný v rámci odvolacího řízení svým rozhodnutím ze dne 29. 4. 2008 potvrdil. Poté žalobkyně dne 14. 7. 2008 podala novou žádost o vydání stavebního povolení na stavbu „Stavební úpravy malé vodní elektrárny“, která se vztahovala již výhradně na pozemky ve vlastnictví žalobkyně, přičemž se skutečně jednalo jen o rekonstrukci stávající stavby malé vodní elektrárny. Stavební úřad ovšem dne 19. 12. 2008 vydal usnesení, jímž dotýcnou žádost zamítl s odůvodněním, že vodoprávním úřadem bylo zrušeno žalobkyni povolení k nakládání s vodami a tudíž byla zjištěna skutečnost, která znemožňuje této žádosti vyhovět s ohledem na ust. § 15 odst. 1 vodního zákona. S ohledem na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 6. 2009, č. j. 15 Ca 258/2008 – 55, jímž bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2008, a jemu předcházející rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 30. 5. 2008, kterým bylo žalobkyni zrušeno povolení k nakládání s vodami, však k následné žádosti žalobkyně bylo obnoveno řízení ve věci odnětí žalobkyni povolení k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno na st. p. č. 1/19, 1/23, 1/25 a 1/26, když důvod, pro nějž bylo stavební řízení zastaveno, pominul. Stavební úřad přitom následně usnesením ze dne 18. 11. 2009 stavební řízení opětovně zastavil z důvodů nedoplnění žádosti o vydání stavebního povolení, přičemž toto rozhodnutí v rámci odvolacího řízení potvrdil i žalovaný svým rozhodnutím ze dne 31. 12. 2009.

Na základě výše uvedeného pak žalobkyně k věci uvedla, že po vydání výše citovaného zrušujícího rozsudku ze dne 25. 6. 2009 dne 20. 8. 2009 obdržela od vodoprávního úřadu uvědomění o pokračování vodoprávního řízení ve věci odnětí žalobkyni povolení k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno, které bylo zahájeno z moci úřední opatřením ze dne 14. 5. 2008. K tomuto sdělení žalobkyně dne 7. 9. 2009 zaslala vodoprávnímu úřadu vyjádření, v němž navrhla, aby ve věci bylo nařízeno veřejné ústní jednání, a současně

vyjádřila zásadní nesouhlas s postupem vodoprávního úřadu s poukazem na čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, když dle jejího přesvědčení nejsou dány podmínky pro zrušení jejího vodoprávního povolení k nakládání s povrchovými vodami. Vodoprávní úřad však bez dalšího, tj. aniž o věci rozhodl usnesením dle ust. § 49 odst. 4 správního řádu, vydal dne 6. 10. 2009 rozhodnutí, jímž podle ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona bylo žalobkyni zrušeno povolení k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno udělené rozhodnutím ze dne 25. 8. 2003, které vzápětí bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2010, a to mj. s konstatací, že vodoprávní úřad před vydáním rozhodnutí ze dne 6. 10. 2009 postupoval z procesního hlediska bez jakýchkoliv nedostatků.

Žalobkyně je však přesvědčena o tom, že procesní postup vodoprávního úřadu byl v rozporu jak s ustanovením správního řádu, tak i s ust. § 115 vodního zákona, jenž je ve vztahu ke správnímu řádu zákonem speciálním a tedy má přednost před ustanoveními správního řádu. Dle důvodové zprávy k vodnímu zákonu tento právní předpis uznává možnost ovlivnění vodních poměrů v širokém okolí místa povolovaného nakládání s vodami a ukládá povinnost vodoprávnímu úřadu, který takové řízení vede, oznámit termín a předmět ústního jednání veřejnou vyhláškou i u obecních úřadů obcí, v jejichž územních obvodech může – i jen teoreticky – dojít k ovlivnění vodních poměrů realizací povolené činnosti resp. nakládáním s vodami. To platí jen v případě vodoprávních řízení o povolení vodoprávního úřadu dle ust. § 8, § 14, § 15 a § 16 zákona, jejich změn nebo zrušení podle ust. § 12. Dle žalobkyně vodní zákon předpokládá, že na základě tohoto oznámení se mohou ve vodoprávním řízení objevit další účastníci, což nezavazuje vodoprávní úřad povinnosti k ústnímu jednání přizvat všechny jemu známé účastníky tohoto řízení písemně postupem podle správního řádu, přičemž ve vodoprávním řízení je obligatorně dle ust. § 115 odst. 3 a odst. 8 vodního zákona konáno ústní jednání.

Žalobkyně je přesvědčena, že předmětné nakládání s vodami ovlivňuje vodní poměry minimálně města Postoloprty a obce Lenešice, a proto bylo nutné postupovat dle ust. § 115 odst. 3 vodního zákona, tedy oznámit konání ústního jednání veřejnou vyhláškou u dotyčného městského a obecního úřadu. Proto žalobkyně učinila návrh obsažený v jejím podání ze dne 7. 9. 2009, aby se ve věci uskutečnilo veřejné ústní jednání. Vodoprávní úřad však na tento návrh nijak nezareagoval, čímž došlo k neodstranitelným procesním pochybením a žalovaný měl prvoinstanční rozhodnutí v rámci odvolacího řízení zrušit a věc vrátit k dalšímu projednání popř. mělo být řízení zastaveno.

Vedle toho žalobkyně namítla, že nebyly splněny podmínky k vydání rozhodnutí o zrušení jejího povolení k nakládání s povrchovými vodami dle ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona, tj. pro nevyužívání vydaného povolení bez vážného důvodu po dobu delší dvou let, čímž došlo k porušení zásady legality dle ust. § 2 odst. 1 správního řádu vycházející z čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobkyně byla aktivní k získání stavebního povolení ke stavebním úpravám malé vodní elektrárny Březno a dalších povolení, a proto v jejím případě nejde o nevyužívání vydaného povolení k nakládání s vodami bez vážného důvodu. Dle názoru žalobkyně o nevyužívání příslušného povolení bez vážného důvodu by se jednalo tehdy, pokud oprávněný po dobu delší dvou let nebude činný k získání stavebního povolení ke zprovoznění malé vodní elektrárny.

Dále žalobkyně uvedla, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k této námitce pouze uvedl, že žalobkyně nevyužila možnosti se vyjádřit, nenavrhla žádné důkazy,

nevyjádřila své stanovisko a nevyjádřila se k podkladům rozhodnutí s tím, že její aktivita k získání stavebního povolení se dosud má účinky, jelikož na vodoprávní úřad podává neúplné žádosti o povolení stavebních prací na malou vodní elektrárnu. Dle žalobkyně žalovaný v daném případě v rámci odvolacího řízení zcela rezignoval na přezkoumání zákonnosti řízení před vodoprávním úřadem, jak mu ukládá ust. § 89 odst. 2 správního řádu, přestože ve svém rozhodnutí deklaruje, že tak učinil. Žalovaný v rámci odvolacího řízení nezkoumal soulad rozhodnutí vodoprávního úřadu s právními předpisy, a to zejména s vodním zákonem (§ 115).

Dále má žalobkyně za to, že absence jakékoliv bližší úvahy o důvodech zrušení povolení k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno, a to u vodoprávního úřadu i žalovaného, způsobuje v této části nepřezkoumatelnost jejich rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Závěrem žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že ze strany správních orgánů obou stupňů došlo jejich rozhodnutími k porušení i ust. § 2 odst. 2 správního řádu zakotvujícího zásadu zákazu zneužívání správního uvážení, když správní orgán nesmí konkrétnímu ustanovení v praxi podsouvat v rámci správního uvážení jiný význam, než který sledoval zákonodárce.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost.

K věci uvedl, že dle ust. § 115 odst. 4 vodního zákona jsou účastníkem vodoprávního řízení též obce, v jejichž obvodu může dojít rozhodnutím vodoprávního úřadu k ovlivnění vodních poměrů nebo životního prostředí. V takovém případě oznámí vodoprávní úřad termín i předmět ústního jednání veřejnou vyhláškou i u těchto obecních úřadů. Posouzení, zda může dojít k ovlivnění vodních poměrů je přitom výhradně v pravomoci vodoprávního úřadu. V tomto případě vodoprávní úřad usoudil, že k ovlivnění vodních poměrů předmětným rozhodnutím nedojde, s čímž se ztotožňuje i žalovaný. Nakládání s vodami je totiž v daném případě vázáno na lokální hydraulický obvod, a to vodní zdrž, která je vytvořená jezovým tělesem, a derivační kanál tzv. by-pass, v němž má být umístěna malá vodní elektrárna, takže vodní poměry jsou ustálené z důvodu existence pevného jezového tělesa. Žalovaný má za to, že vodní poměry v obci, jako je např. hladina podzemních vod, území zasažené případným rozlivem při průchodu velkých vod, odtokové poměry v obci, se v předmětném případě nemění.

K názoru žalobkyně, že konání ústního jednání bylo v předmětném případě obligatorní, žalovaný podotkl, že ust. § 115 vodního zákona stanoví, že v konkrétních vyjmenovaných případech, pokud se nařizuje ústní jednání, oznámí vodoprávní úřad termín ústního jednání, což znamená, že vodní zákon nestanovuje povinnost ústní jednání nařídít. Dle žalovaného se ústní jednání nařizuje v případech, kdy je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. V dané věci nebyl důvod pro takový postup vodoprávního úřadu.

Dále je žalovaný přesvědčen, že otázka ústního jednání je vypořádána v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí.

V následně učiněné replice žalobkyně setrvala na všech svých žalobních námitkách. Dále uvedla, že pokud žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zmínil, že nakládání s vodami je v daném případě vázáno na lokální hydraulický obvod, a to vodní zdrž, která je vytvořená jezovým tělesem, a derivační kanál tzv. by-pass, v němž má být umístěna malá vodní elektrárna, takže vodní poměry jsou ustálené z důvodu existence pevného jezového tělesa, tak se tento názor zcela odlišuje od názoru vodoprávního úřadu i žalovaného, který byl

vysloven vodoprávním úřadem v jeho prvoinstančním rozhodnutí ze dne 22. 11. 2010 a žalovaným v jeho druhoinstančním rozhodnutí ze dne 18. 2. 2011, jimiž bylo žalobkyni nařízeno na vodním díle provizorního hrazení vtoku do náhonu na malou vodní elektrárnu Březno zajistit technickobezpečnostní dohled v rozsahu kategorie III. vyhlášky č. 471/2001 Sb., o technickobezpečnostním dohledu nad vodními díly, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 471/2001 Sb.“). V odůvodnění dotyčných rozhodnutí je pak mj. uvedeno, že pevný jez Březno a malá vodní elektrárna na levém břehu je součástí vzdouvací linie děl jako celku. Dále je zde učiněn odkaz na vyhlášku č. 255/2010 Sb., kterou byla změněna vyhláška č. 471/2001 Sb. tak, že mezi vodní díla podléhající technickobezpečnostnímu dohledu byly zařazeny i stavby k využití energetického potenciálu povrchových vod energetického potenciálu povrchových vod, pokud vzdouvají nebo zadržují vodu. Vedle toho je zde konstatováno, že hrazení vtoku do náhonu na malou vodní elektrárnu Březno je nepochybně vodním dílem vzdouvající spolu s jezem Březno a zařízením na levém břehu vodu ve zdrži, takže podléhá technickobezpečnostnímu dohledu a zařazení do kategorie III dle vyhlášky č. 471/2001 Sb. Na podporu tvrzení o zaujatém odlišném názoru žalovanou stranou v jiném vodoprávním řízení žalobkyně k replice obě zmíněná rozhodnutí ze dne 22. 11. 2010 a ze dne 18. 2. 2011 přiložila.

K předmětné věci se písemně vyjádřila i společnost SPRÁVA JEZŮ, a. s., z pozice osoby zúčastněné na řízení ve smyslu ust. § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Ve svých podáních ze dne 14. 7. 2011, ze dne 24. 11. 2011 a ze dne 3. 2. 2012 zdůraznila, že žádá o vydání územního rozhodnutí na stavbu malé vodní elektrárny ve stejné lokalitě, a proto má naléhavý právní zájem na výsledku tohoto soudního řízení, když její zájem se kryje se zájmy žalobkyně, neboť pokud by žalobě bylo vyhověno, byl by zároveň ohrožen i její investiční záměr. K věci společnost SPRÁVA JEZŮ, a. s., uvedla, že na příslušné vodoprávní řízení dopadají závěry vyslovené žalovaným ohledně skutkového stavu a poměrů na místě samém. Dle společnosti SPRÁVA JEZŮ, a. s., by mělo být vyjasněno, zda žalobkyně již disponuje pravomocným stavebním povolením, zda stavební řízení bylo s konečnou platností zastaveno rozhodnutím příslušného stavebního úřadu ze dne 18. 11. 2009 nebo je řízení o takovém stavebním povolení dosud vedeno a v jakém stádiu. V této souvislosti společnost SPRÁVA JEZŮ, a. s., podotkla, že dává k úvaze, zda by nebylo na místě v této věci přerušit řízení do ukončení řízení o správní žalobě podané ve věci stavebního povolení, neboť právě skutečnost, že žalobkyně nezískala, resp. přiměřeným způsobem neusilovala získat stavební povolení, byla žalobkyni kladena k tíži a tato otázka je řešena v jiném řízení.

S ohledem na zmínku společnosti SPRÁVA JEZŮ, a. s., o tom, zda by nebylo na místě v této věci přerušit řízení do ukončení řízení o žalobě podané ve věci rozhodnutí o zastavení stavebního řízení o povolení vodního díla „Stavební úpravy malé vodní elektrárny Březno na pozemcích p. č. st. 1/23 a p. č. 1730/12 v k. ú. Březno u Loun“ evidované u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15 A 17/2010, soud uvádí, že neshledal důvod pro přerušení předmětného řízení ve smyslu ust. § 48 s. ř. s., obzvláště když o žalobě evidované pod sp. zn. 15 A 17/2010, bylo již rozhodnuto rozsudkem ze dne 26. 3. 2012, č. j. 15 A 17/2010 – 42.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobkyně s tímto postupem výslovně vyjádřila souhlas a žalovaný nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci, a proto se má za to, že souhlas udělil, když byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu předloženého správního spisu a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí vodoprávního úřadu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná.

S ohledem na uplatněné žalobní námitky se soud předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí vodoprávního úřadu pro údajnou absenci bližší úvahy o důvodech zrušení povolení nakládání s vodami, přičemž soud neshledal, že by obě rozhodnutí trpěla touto vadou a tedy že by je bylo nutno bez dalšího zrušit s poukazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

K tomuto závěru soud dospěl s ohledem na skutečnost, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí vodoprávního úřadu shodně vyplývá, že jejich rozhodnutí o nutnosti zrušit žalobkyni povolení k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno bylo jednoznačně opřeno o ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010 a také o názor, že žalobkyně nevyužívá jí vydaného povolení k nakládání s vodami bez vážného důvodu po dobu delší dvou let. Z odůvodnění rozhodnutí vodoprávního úřadu (str. 3 až 5) a z odůvodnění rozhodnutí žalovaného (str. 6) je přitom patrné, že oba správní orgány tento svůj závěr ještě blíže rozvedli o úvahy, které je k tomuto závěru vedly, včetně toho, že žádný vážný důvod pro nevyužívání povolení žalobkyní nebyl jimi shledán. Z tohoto důvodu má soud za to, že rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí vodoprávního úřadu nejsou zatížena vadou v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro které by je soud byl nucen bez dalšího zrušit, tedy aniž by se již jakkoliv zabýval věcnou podstatou daného případu, tj. zda byly dány podmínky pro vydání rozhodnutí vodoprávním úřadem a potažmo i žalovaným o zrušení povolení žalobkyni k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno dle ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010.

V návaznosti na právě uvedené soud ještě uvádí, že neshledal jakkoliv důvodnou ani námitku žalobkyně o tom, že žalovaný porušil ust. § 89 odst. 2 správního řádu, když zcela rezignoval na přezkoumání zákonnosti řízení vodoprávního úřadu a jeho rozhodnutí o zrušení povolení žalobkyně k nakládání s vodami. Nic takového z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, jak již bylo soudem rozvedeno shora.

Pro vyhodnocení důvodnosti žaloby je pak klíčové posouzení námitek žalobkyně ohledně toho, zda skutečně byly dány podmínky pro vydání rozhodnutí vodoprávním úřadem a potažmo i žalovaným o zrušení povolení žalobkyni k nakládání s vodami za účelem využití

energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno dle ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010, a to z hlediska procesního, když žalobkyně namítala pochybení vodoprávního úřadu v podobě neprovedení ústního jednání popř. veřejného ústního jednání, i z hlediska hmotněprávního, když žalobkyně namítala, že nebyly splněny věcné podmínky pro zrušení povolení k nakládání s vodami dle ust. § 12 odst. 1 písm. c) ve znění do 31. 7. 2010.

V předmětné věci tedy žalobkyně namítala pochybení vodoprávního úřadu v podobě neprovedení ústního jednání popř. veřejného ústního jednání. Institut ústního jednání ve správním řízení je obecně upraven v ust. § 49 správního řádu, přičemž toto ustanovení nepochybně jakožto *lex generalis* dopadalo i na předmětné vodoprávní řízení, které podléhá i režimu vodního zákona jakožto *lex specialis*.

V ust. § 49 odst. 1 správního řádu je mj. stanoveno, že správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Toto ustanovení tak blíže rozvádí zásadu písemnosti správního řízení, která je již vyjádřena v ust. § 15 správního řádu a která spočívá v tom, že správní řízení je vedeno na základě písemných podkladů, které jsou postupně zařazovány do spisu. K zásadě písemnosti správního řízení je nutno podotknout, že v případech, kdy tak stanoví zákon nebo to vylučuje povaha určitého úkonu, je tato zásada modifikována zásadou ústnosti, kdy je správním orgánem nařízeno ústní jednání podle ust. § 49 správního řádu.

Dle ust. § 49 odst. 2 správního řádu pak mj. platí, že ústní jednání je neveřejné, pokud zákon nestanoví nebo správní orgán neurčí, že jednání nebo jeho část jsou veřejné. Z tohoto ustanovení vyplývá, že vedle zásady písemnosti je pro správní řízení typická rovněž zásada neveřejnosti, která vyplývá zejména z tradice a způsobu vedení spisu, ve kterém jsou veškeré úkony v řízení zaznamenávány. Pro správní řízení je tedy veřejnost zákonem obecně vyloučena, přičemž veřejně se vede řízení pouze tehdy, pokud tak stanoví zákon nebo o tom rozhodne správní orgán.

Ust. § 49 odst. 3 správního řádu dále mj. zakotvuje, že pokud účastník uvedený v § 27 odst. 1 navrhne, aby ústní jednání bylo veřejné, správní orgán mu vyhoví. Nárok na veřejné projednání má pouze účastník řízení hlavní.

A podle ust. § 49 odst. 4 správního řádu platí, že o návrhu účastníka, aby bylo ústní jednání veřejné, rozhodne správní orgán usnesením, které se pouze zaznamená do spisu. S ohledem na ust. § 76 správního řádu se toto usnesení neoznamuje podle ust. § 72 správního řádu, nýbrž účastníci se o něm pouze vhodným způsobem dohodnou.

V návaznosti na právě předestřenou obecně platnou právní úpravu problematiky ústního jednání ve správním řízení soud uvádí, že v daném případě se soud ztotožnil se žalovanou stranou v tom, že žádný právní předpis včetně vodního zákona vodoprávnímu úřadu nestanovoval povinnost nařídít ústní jednání. V ust. § 115 odst. 1 vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010 je uvedeno, že pokud tento zákon nestanoví jinak, postupují vodoprávní úřady při řízení o věcech upravených vodním zákonem podle správního řádu, popř. podle stavebního zákona, jde-li o rozhodování týkající se vodních děl. Z dikce ust. § 115 vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010 gramatickým a zejména systematickým výkladem vyplývá, že v konkrétních vyjmenovaných případech, a to pokud se nařizuje ústní jednání, oznámí vodoprávní úřad termín ústního jednání. Z této skutečnosti je pak zřejmé, že vodní zákon nestanovuje vodoprávní úřadům obligatorní povinnost vždy nařídít ústní jednání, popř. obligatorní povinnost nařídít ústní jednání v určitých případech, jak mylně dovozují

žalobkyně. Jinými slovy to znamená, že i vodní zákon stojí na stejném principu jako správní řád, a to pokud se jedná o problematiku ústního jednání, tj. že vodoprávní řízení je v zásadě neveřejné. Ust. § 115 odst. 3 a odst. 8 vodního zákona představují jen podrobnou úpravu jednotlivých dílčích postupů vodoprávního úřadu v případech, kdy bylo přikročeno ze strany vodoprávního úřadu k nařízení ústního jednání. Právě předestřenému výkladu koresponduje i důvodová zpráva k zákonu č. 150/2010 Sb., změna zákona o vodách a zákona o přestupcích, kde je učiněno srovnání dosavadní právní úpravy a plánované novely vodního zákona, která byla provedena v návaznosti na přijetí stávajícího správního řádu – zákona č. 500/2004 Sb. a která dosavadní právní úpravu problematiku ústního jednání obsaženou ve vodním zákoně jen precizuje. V důvodové zprávě je mj. k ust. § 115 odst. 3 vodního zákona uvedeno, že „...ve větě první dochází k rozšíření pravidla o oznamování ústního jednání na všechny typy rozhodnutí vydávané vodoprávním úřadem (a nikoliv pouze povolení, jako jeden z typů správního rozhodnutí). Poslední věta větě se pro nadbytečnost vypouští (viz § 49 správního řádu). Lze se domnívat, že kombinace ustanovení § 25 a § 144 správního řádu, ve spojení event. s ustanovením § 115 odst. 4 VZ, by mohla uvedený účel rovněž suplovat, i když v tomto případě se jedná o doručování veřejnou vyhláškou, zatímco úprava provedená v ustanovení § 115 odst. 3 je spíše informativního charakteru. Proto by patrně mělo být z preventivních důvodů vyloučení eliminace některého z možných účastníků řízení tím, že by se o řízení nemohl dozvědět, toto ustanovení v podobě odpovídající novému správnímu řádu ponecháno. Jedná se navíc o úpravu, která je vodoprávním úřadům blízká a z jejich strany v praktické činnosti využívána“. A ve vztahu k ust. § 115 odst. 8 vodního zákona je v důvodové zprávě mj. uvedeno, že „...je třeba ponechat vodoprávnímu úřadu možnost koncentrovat námítky a stanoviska dotčených orgánů (v inspiraci dle nového stavebního zákona) jak v případě konání ústního jednání (jak tomu je dle dnes platné úpravy), tak i v případě, kdy od ústního jednání upustí (v dnes platné právní úpravě chybělo a vodoprávním úřadům takový stav způsobuje značné komplikace ve vodoprávním řízení, neboť úprava v ustanovení § 36 odst. 1 správního řádu se jeví jako nedostatečná)“. Z tohoto důvodu nemají pro předmětný případ jakkoliv relevanci ani tvrzení žalobkyně obsažená především v replice, že nakládání s vodami v daném případě nemá jen lokální význam, že vodoprávní úřad i žalovaný v jiném řízení tuto skutečnost připustili, jak má být patrné z jejich rozhodnutí ze dne 22. 11. 2010 a ze dne 18. 2. 2011 atd. Navíc je třeba vzít v potaz, že tato na sebe navazující rozhodnutí vzešla z jiného správního řízení, které bylo vedeno evidentně za zcela odlišným účelem, a to za účelem výkonu dozoru na stavbě provizorního hrazení vtoku do náhonu na malou vodní elektrárnu Březno. Soud je přitom toho názoru, že stavba provizorního hrazení vtoku do náhonu na malou vodní elektrárnu Březno ze své podstaty může přesahovat lokální význam ve smyslu ust. § 115 odst. 3 vodního zákona, zatímco samotné rozhodnutí o udělení či odnětí povolení k nakládání s vodami určité osobě z povahy věci nemůže přesahovat lokální význam ve smyslu citovaného ustanovení vodního zákona.

Dále v návaznosti na právě předestřenou obecně platnou právní úpravu problematiky ústního jednání ve správním řízení soud uvádí, že s ohledem na průběh vodoprávního řízení, který předcházel vydání rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 6. 10. 2009, neshledal, že by se vodoprávní úřad dopustil pochybení způsobující nezákonnost následného rozhodnutí ve věci samé, pokud na základě sdělení žalobkyně ze dne 7. 9. 2009, v němž navrhla, aby ve věci bylo nařízeno veřejné ústní jednání, žalobkyni žádané veřejné ústní jednání nenařídil, a pokud toto své negativní usnesení nepoznamenal do spisu. Soud má za to, že žalobkyně zastává mylný názor, pokud dovozuje, že účastníku správního řízení vždy svédčí nárok na uskutečnění veřejného ústního jednání. Ze systematiky ust. § 49 správního řádu vyplývá, že

účastníku správního řízení přiznává správní řád nárok na uskutečnění veřejného ústního jednání jedině za situace, kdy správní orgán ve věci přikročil k nařízení ústního jednání a na základě této skutečnosti účastník správního řízení navrhne, aby dotyčné ústní jednání bylo veřejné. Pak je správní orgán obligatorně povinen uskutečnit ústní jednání v podobě veřejného ústního jednání. Jinými slovy to znamená, že účastníku správního řízení svědčí vždy „toliko“ nárok na uskutečnění ústního jednání v režimu veřejného ústního jednání a nikoliv samotný nárok na uskutečnění ústního jednání jako takového. Zda se ve věci uskuteční ústní jednání či nikoliv, zákonodárce vyjma případů, kdy tak stanoví zákon, ponechal na úvaze správního orgánu, jejíž rámec je vymezen v ust. § 49 odst. 1 správního řádu. A pokud ústní jednání ve věci správní orgán nenařídí, tak na základě žádosti účastníka správního řízení dle ust. § 49 odst. 3 správního řádu o uskutečnění veřejného ústního jednání není povinen vydávat usnesení ve smyslu ust. § 49 odst. 4 správního řádu, jež by současně byl povinen zaznamenávat i do spisu. Soud má za to, že za situace, kdy vodoprávní úřad se náležitě vypořádal s tím, proč v daném případě nebylo provedeno veřejné ústní jednání, ve svém rozhodnutí ve věci samé ze dne 6. 10. 2006, nedošlo v tomto směru k žádnému pochybení, obzvláště takovému, které by způsobovalo nezákonnost vlastního rozhodnutí ve věci samé ze dne 6. 10. 2006. Dále soud považuje za potřebné zmínit, že je shodného názoru jako vodoprávní úřad a žalovaný, že v daném případě nebylo *a priori* nutné ve věci nařizovat ani „prosté“ ústní jednání, tj. neveřejné ústní jednání, a to i přes výslovnou žádost žalobkyně obsaženou v jejím podání ze dne 7. 9. 2009 o nařízení veřejného ústního jednání. K tomuto závěru dospěl soud s ohledem na skutečnost, že v předmětném případě byla žalobkyně jediným účastníkem tohoto vodoprávního řízení. V této souvislosti přitom nelze nezmínit, že před vydáním meritorního rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 6. 10. 2009, tj. rozhodnutí o zrušení povolení žalobkyně k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno, se v rámci dotyčného vodoprávního řízení uskutečnilo jednání, a to dne 14. 9. 2010, za přítomnosti žalobkyně a také společnosti SPRÁVA JEZŮ, a. s., o kterém byl náležitě vyhotoven protokol. Žalobkyně přitom v rámci tohoto jednání se jakkoliv nevyjádřila k věcné stránce daného případu, zejména pak k otázce splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o zrušení jejího povolení k nakládání s vodami vodoprávním úřadem a ani rozpravu na toto téma nepožadovala, popř. nepředkládala pro daný případ nějaké důkazní prostředky o neopodstatněnosti vedení dotyčného vodoprávního řízení, i když tak nepochybně učinit mohla.

Proto má soud za to, že žalobkyně nemůže nyní v řízení před soudem s úspěchem namítat, že vodoprávní úřad se dopustil zásadního procesního pochybení odůvodňující zrušení jeho rozhodnutí soudem, na její žádost obsaženou v jejím podání ze dne 7. 9. 2009 o uskutečnění veřejného ústního jednání, náležitě nezareagoval. V této souvislosti soud považuje za nutné poukázat i na judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně toho, že i nekonání ústního jednání ve správním řízení, které bylo ze zákona povinné, nezpůsobuje automaticky vadu, která musí vždy činit celé řízení nezákonným (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2005, sp. zn. 3 As 46/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz).

A konečně se soud zabýval námitkou žalobkyně, že nebyly dány důvody pro zrušení jejího povolení k nakládání s vodami ve smyslu ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010, když v jejím případě nejde o nevyužívání povolení bez vážného důvodu. Podle tohoto ustanovení platí, že vodoprávní úřad může z vlastního podnětu nebo na návrh platné povolení k nakládání s vodami změnit nebo zrušit, nevyužívá-li oprávněný vydaného povolení k nakládání s vodami bez vážného důvodu po dobu delší dvou let. V daném případě

není mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, čemuž ostatně koresponduje i obsah správního spisu, že dotyčné povolení bylo žalobkyni vydáno již dne 25. 8. 2003 a že toto povolení nevyužívala po dobu delší dvou let, a to až do data vydání rozhodnutí vodoprávního úřadu, tj. do dne 6. 10. 2009, a jednak vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. do dne 12. 1. 2010. Mezi účastníky řízení je sporu „toliko“ o posouzení, zda žalobkyně správním orgánům prokázala, že dotyčné povolení nevyužívala po dobu delší dvou let pro nějaké závažné důvody.

Ve vztahu k této námitce soud předesílá, že žalobkyně v rámci vodoprávního řízení nedoložila vodoprávnímu úřadu, že má skutečný zájem na využívání povolení k nakládání s vodami, a tedy že nejsou naplněny podmínky pro závěr, že bez vážného důvodu po dobu delší dvou let nevyužívá povolení k nakládání s vodami. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z faktu, že vůči žalobkyni již jednou bylo zahájeno vodoprávní řízení o zrušení povolení žalobkyně k nakládání s vodami za účelem využití energetického potenciálu povrchových vod na malé vodní elektrárně Březno v k. ú. Březno, a to rozhodnutím ze dne 6. 3. 2006 vydané rovněž ve smyslu ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010. Rozhodnutím vodoprávního úřadu ze dne 3. 4. 2006 ovšem bylo příslušné vodoprávní řízení zastaveno, a to na základě sdělení žalobkyně ze dne 23. 3. 2006 vodoprávnímu úřadu o tom, že dotyčné povolení hodlá v budoucnu nadále využívat. Pro předmětný případ má však zásadní význam skutečnost zjevně vyplývající z předloženého správního spisu, přičemž tato skutečnost byla žalované straně známa z její úřední činnosti, a to že k datu vydání předmětných rozhodnutí vodoprávního úřadu a žalovaného si žalobkyně nevyřídila stavební povolení na „Stavební úpravy malé vodní elektrárny Březno na pozemcích p. č. st. 1/23 a p. č. 1730/12 v k. ú. Březno u Loun“. V této souvislosti je nutno uvést, že k nezískání příslušného stavebního povolení na rekonstrukci malé vodní elektrárny nesporně zásadní měrou přispěl fakt, že žalobkyně opakovaně podala na dotyčný stavební úřad neúplné žádosti o vydání příslušného stavebního povolení, což vyplynulo i ze správního spisu, jenž byl zapůjčen k žalobě evidované u soudu pod sp. zn. 15 A 17/2010. Dále z obsahu správního spisu vyplývá, že vodoprávním úřadem bylo zjištěno, že žalobkyně nedodržuje jí zpracované a předložené harmonogramy prací souvisejících s rekonstrukcí malé vodní elektrárny, a to včetně aktivit, které měla správními orgány povoleny, přestože tyto harmonogramy sama žalobkyně pozměnila vzhledem ke zjevnému časovému skluzu oproti původním záměrům. Vedle toho z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobkyně ve vztahu k vodoprávnímu úřadu nedodržela termíny podávání zpráv o postupu stavebních prací souvisejících s rekonstrukcí malé vodní elektrárny. Všechny tyto skutečnosti dle názoru soudu svědčí o tom, že žalobkyně bez vážného důvodu nevyužívá jí udělené povolení k nakládání s vodami po dobu několika let.

Je sice pravdou, že žalobkyně v průběhu vodoprávního řízení nebyla zcela pasivní, když z vlastní iniciativy vodoprávnímu úřadu zasílala průběžné informace o svých aktivitách, avšak tyto aktivity soud vyhodnotil jako naprosto podružné či nepodstatné vzhledem k nutnosti zprovoznit malou vodní elektrárnu, aby mohlo být žalobkyni využíváno dotyčné povolení k nakládání s vodami. Dále je skutečností, že žalobkyně během vodoprávního řízení sice dvakrát projevila zájem o setkání s vodoprávním úřadem, nicméně žádné setkání v termínech, na kterých se dohodla s vodoprávním orgánem, se nakonec neuskutečnilo právě pro laxní přístup k věci ze strany žalobkyně. Nelze totiž přehlédnout, že jednatel žalobkyně e-mailem požádal vodoprávní úřad, aby se schůzka uskutečnila v určité datum, v den konání schůzky ovšem dotyčný jednatel žalobkyně vodoprávnímu úřadu sdělil, že se nemůže dostavit a že se s vodoprávním úřadem nejpozději do určitého data spojí právník žalobkyně z důvodu

vyjasnění celé záležitosti, však do žalobkyní avizovaného termínu nikdo ze strany žalobkyně vodoprávní úřad nekontaktoval. Již výše soud konstatoval i skutečnost, že dne 14. 9. 2010 se uskutečnilo před vodoprávním úřadem jednání za přítomnosti žalobkyně a také společnosti SPRÁVA JEZŮ, a. s., přesto se žalobkyně v rámci tohoto jednání jakkoliv nevyjádřila k věcné stránce daného případu, zejména pak k otázce splnění podmínek pro vydání rozhodnutí o zrušení jejího povolení k nakládání s vodami vodoprávním úřadem a ani rozpravu na toto téma nepožadovala, popř. nepředkládala pro daný případ nějaké důkazní prostředky o neopodstatněnosti vedení dotyčného vodoprávního řízení, i když tak nepochybně učinit mohla.

Pokud tedy za shora nastíněného skutkového stavu vodoprávní úřad a posléze i žalovaný, který vycházel z nezměněného skutkového stavu, dospěli ke shodnému závěru, že žalobkyně bez vážného důvodu po dobu delší dvou let nevyužívá povolení k nakládání s vodami, soud se s tímto jejich vyhodnocením věci plně ztotožnil. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žalobkyně ve správním řízení ani v řízení před soudem neprokázala, že vyvíjí maximální snahu o to, aby v co nejkratším termínu byla zprovozněna malá vodní elektrárna Březno v k. ú. Březno a tedy aby po více než 5 letech od udělení dotyčného povolení začala toto povolení využívat. Rovněž tak žalobkyně neprokázala nějaké zásadní objektivní překážky, které by jí bránily v co nejkratším termínu zprovoznit dotyčné vodní dílo, které by bylo možno vyhodnotit jako vážný důvod předvídaný v ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010. Mezi tyto objektivní překážky a tedy vážný důvod předvídaný v ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010 přitom nelze zahrnovat nevyřízení stavebního povolení ze strany žalobkyně na „Stavební úpravy malé vodní elektrárny Březno na pozemcích p. č. st. 1/23 a p. č. 1730/12 v k. ú. Březno u Loun“, jak soud nastínil již výše.

V této souvislosti soud poznamenává, že pro vyhodnocení předmětné věci nemá žádný význam ani skutečnost, že soud v rámci řízení o žalobě podané ve věci rozhodnutí o zastavení stavebního řízení o povolení vodního díla „Stavební úpravy malé vodní elektrárny Březno na pozemcích p. č. st. 1/23 a p. č. 1730/12 v k. ú. Březno u Loun“ a evidované pod sp. zn. 15 A 17/2010, byl vydán rozsudek ze dne 26. 3. 2012, č. j. 15 A 17/2010 – 42, jímž bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení dotyčného stavebního řízení a na něj navazujícího rozhodnutí žalovaného. Ke zrušení těchto rozhodnutí soud totiž přikročil „toliko“ s ohledem na zjištění, že nebyly dány podmínky pro zastavení stavebního řízení s odkazem na ust. § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu a tedy z důvodu nedoplnění žádosti o vydání stavebního povolení ze strany žalobkyně o patřičné doklady, když stavební úřad před rozhodnutím o zastavení řízení žalobkyni nesdělil, jaké přesně doklady požaduje doplnit. Z právě uvedeného je zřejmé, že z pohledu předmětného vodoprávního řízení se jednalo jen o dílčí pochybení ze strany stavebního úřadu ve stavebním řízení, u něhož je předpoklad brzkého napravení. Toto dílčí pochybení ze své podstaty a s ohledem na výše uvedené skutkové okolnosti daného případu nemůže představovat vážný důvod pro nevyužívání povolení k nakládání s vodami po dobu více než dvou let.

Soud proto ohledně této námitky uzavírá, že shledal důvody pro aplikaci ust. § 12 odst. 1 písm. c) vodního zákona ve znění do 31. 7. 2010 ve vztahu k povolení žalobkyně k nakládání s vodami, když ta platné povolení po dobu více než 5 let nevyužívala bez vážného důvodu, a tudíž vodoprávní úřad ani žalovaný neporušili zásadu legality zakotvenou v ust. § 2 odst. 1 správního řádu ani neporušili zásadu zákazu zneužití správního uvážení upravenou v ust. § 2 odst. 2 téhož zákona, pokud rozhodli o zrušení povolení žalobkyně k nakládání

s vodami.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud předmětnou žalobu pro nedůvodnost dle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl. Současně podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaný, který sice měl ve věci plný úspěch, náklady řízení nepožadoval a navíc mu ani žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 29. března 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová